

Πιστός υπηρέτης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Για δες θαύμα κι αντίθαυμα που γίνεται στον κόσμο! Μες στην πλατιά, στην ατέλειωτη έρημο, π' ολόγυρα μοιάζει ν' ακουμπά στον ουρανό, ένα λιοντάρι, θρόνο μεγαλόσυνο, κοστώνει με τα δόντια του ένα σκονί από φοινικόφυλλα απ' το σκονί, ένα γαϊδουράκι.

Ποιος να πιστέψει σε τέτοιο θέαμα! Και το

γαϊδούρι, φορτωμένο ζερβά-δεξιά, ασκιά γεμάτα με νερό, ακολουθεί ήρεμα κι αργά τον παράξενο οδηγό του.

Στο βάθος άρχισε να ξεχωρίζει ένα χτίσμα, τριγυρισμένο από φράχτη χαμηλό. Κι ακόμα πιο μακριά, στη βαθουλή την κοίτη του, κυλά τα ήρεμα νερά του ο ποταμός, ο Ιορδάνης.

Τραβάνε κατά κει γαϊδούρι και λιοντάρι. Είναι το μοναστήρι που 'χτισε ο γέροντας Γεράσιμος και είναι τα δυο ζώα του μοναστηριού οι υπηρέτες.

Σαν είχε βρεθεί κάποια φορά στην έρημο ο γέροντας, ήρθε κοντά του σέρνοντας το πόδι ένα θεόρατο λιοντάρι. Είχε στη μια πατούσα του βαθιά μπηχτεί ένα ξύλο και το θηρίο άπλωσε το πόδι στον άγιο γέροντα να του το βγάλει. Το 'βγαλε το λιοντάρι.

Ήταν πολύ μακριά απ' το μοναστήρι το νερό.

Κόπος πολύς για τους λιγοστούς ασκητές να πηγαινοέρχονται στην κάψα της ερήμου. Και τότε ο γέροντας ανάθεσε στο λιοντάρι τη δουλειά: «Θα οδηγείς, του είπε, το γαϊδουράκι ως την πηγή, κι εκεί ο ασκητής που μένει, θα σας γεμίζει τα ασκιά να μας τα φέρνετ' ως εδώ».

Κι άρχισαν από τη μέρα εκείνη τούτη τη δουλειά να την κάνουνε οι δυο τους, λιοντάρι και γαϊδούρι. Για τούτο, βλέπεις το παράξεν' αυτό θέαμα.

Μια μέρα γύρισε μονάχο το λιοντάρι στη μονή, χωρίς γαϊδούρι και ασκιά. Νόμισ' ο γέροντας πως θα είχε αγριέψει το θηρίο και πεινασμένο έφαγε τον γάιδαρο. Για τούτο έβαλε ποινή: «Από 'δω και μπρος μονάχος σου, είπε στο λιοντάρι, θα κουβαλάς απ' την πηγή του μοναστηριού το απαραίτητο νερό».

Κι έτσι γινότανε για μήνες και για χρόνια. Απρόσμενα, ένα μεσημέρι, αναστατώθηκε η μονή του γέροντα Γεράσιμου, κοντά στον Ιορδάνη.

Γκαρίσματα και βρυχηθμοί ανάκατοι. Βγήκαν στις πόρτες των κελιών οι μοναχοί. Κι ο γέροντας ανήσυχος. Εκεί, καταμεσής στην αυλή τους, ο γαϊδαράκος έστεκε κι έδειχνε, όπως μπορούσε τη χαρά του.

Κάτι κατάλαβε ο γέροντας, μα πριν προλάβει

να σκεφτεί, να ξηγήσει τα γενόμενα, να, και προβάλουνε δειλά και φοβισμένα απ' την αυλόπορτα πεντέξι άγνωστοι άνθρωποι. Το ντύσιμο, τα σκονισμένα πρόσωπα, τα κουρασμένα πόδια και τα σβησμένα από τον ήλιο μάτια λέγαν πως ήταν απ' αυτούς τους ταξιδιώτες που περνούσανε με καραβάνια μέσ' από την έρημο. Τους κάλεσε να μπουν ο γέροντας κι εκείνοι ευθύς πέσαν στα γόνατα: «Συγχώρα, γέροντα, το λάθος μας! Δεν ξέραμε τι κάναμε!»

Τι είχε γίνει;

Δυο-τρία χρόνια πριν, περνούσανε, πιο κει απ' τον Ιορδάνη, και βρήκανε τον γάιδαρο μονάχο του. Καλά τους ήρθε κι αυτούς: ένα γαϊδούρι, φορτωμένο, μάλιστα, με καθαρό νερό. Κι έτσι το πήραν για δικό τους.

Και σήμερα, καθώς ξαναπερνούσανε από τον ίδιο τόπο, τους είδε από μακριά τούτος ο λέοντας και ρίχτηκε στη μέση του καραβανιού. Σκορπίσανε τριγύρω τρομαγμένοι. Δεν πείραξε κανέναν το θηριό. Μόνο προχώρησ' ως τον γάιδαρο, τον έλυσε από τις καμήλες κι έπιασε να τον γλείφει. Κι εκείνος χοροπήδαγε κι άφηνε χαρούμενα γκαρίσματα, που είχε βρει τον φίλο του.

Αυτά είπανε στο γέροντα οι περαστικοί. Κι εκείνος εσυμπλήρωσε την ιστορία: «Φαίνεται πως τον είχε αφήσει αφύλαχτο τον γάιδαρο ο οδηγός του ο λέοντας, για τούτο έκανε χαρά τώρα που τον ξαναβρήκε. Κι εγώ νόμιζα ότι τον είχε φάει...»

Τους φίλεψε, τους ξεκούρασε στο μοναστήρι κι οι ταξιδιώτες πήραν το δρόμο τους

Σαν έφυγε για τον ουρανό ο γέροντας, έλειπε

το λιοντάρι απ' τη μονή. Όταν εγύρισε είχαν περάσει κιόλας τρεις ημέρες απ' την ταφή του γέροντα Γεράσιμου. Έκλαιε το λιοντάρι, κι αναζητούσε τον αφέντη του. Ένας καλόγερος το πήγε ως τον τάφο...

Πάνω εκεί εκάθισε ο λέοντας κι έμεινε κλαίγοντας, χωρίς τροφή, χωρίς νερό. Όσο άντεξε...

Ύστερα ξάπλωσε κι απέθανε πάνω στου γέροντα Γεράσιμου τον τάφο.

Σ.Γ.Α.

Η μνήμη του οσίου Γεράσιμου του Ιορδανίτη τιμάται στις 4 Μαρτίου

Η ιστορία, με κάποιες μικρές διαφορές υπάρχει και στη βιντεοθήκη της [Πεμπτουσίας](#)

Μπορείς να τη δεις και παρακάτω

